

Հովհաննես ԹուՄանյան

Ա իա՛ Նադսոն. Պոետին

Թաքցրու, պոետ, վշտերդ ամբարված
Մեծ գաղտնարանում ալետանջ հոգուդ,
Ամբոխի առաջ մի երգիր նրանց,
Եվ ինչո՞ւ համար ողբալ անօգուտ.

Եվ դուն չես կոչված, որ փոքրոգության
Արտասուքներով քո վշտերն երգես,
Դուն պիտի ճնշված մարդկության առաջ
Սև ճակատագրի գոյությունն հերքես:

Թեկուզ կեղծ լինի ժպիտը դեմքիդ,

Թեև դժվար է քեզ համար կեղծել,
Պետք է մոլորված, անկիրթ ու նեղսիրտ
Ամբոխի համար հավատ ստեղծել.

Գուրգուրիք նրան ինչպես չար մանկան,
Պատժի ժամանակ անողորմ եղիր,

Ջեռքունդ ունեցիր փայլուն խարազան,
Հարվածիք նրան և հառաջ մղիր.

Հառաջ տար նրան և ձեռքդ մեկնիր,
Տույց տուր փրկության արյունոտ ուղին,
Կովից փախչողին ծաղրանքով հեզնիր,

Փառագոչ երգով գովիր կովողին.

Միրտ տուր ընկածին, գետնից վեր քաշիր.
Մի թողնիր երբեք, որ մնա նա ցած.
Կենդանի երգով զարթեցրու, շարժիր
Ջգացմունքները նրա վիատած.

Բարկության հրով շնչիր չարի դեմ,
Որ թույնով, փողով գահ է բարձրացել,
Եվ լուսավորիր, ցույց տուր ամբոխին,
Թե ինչ ընթացքով չարիք է գործել:

Թող որ ճանաչե և պատուհասե

Նրա չարությունն ամենակատար,
Եվ այնուհետև կուրորեն չասե,
Մեծ կամ մարդասեր, ազգի բարերար.

Եվ պատվանդանը հինքից խորտակիր
Ոսկի հորթերի, ինքնամոլության,

Մարդոց սրտերում դարձյալ հաստատիր
Լրբությանբ մերժած գահն աստվածության.

Մենք այն ժամանակ և կրգանք քեզ հետ
Եվ քեզ կրսիրենք, կրփառավորենք,
Սրտի հրճվանքով կանվանենք «պոետ»,

Ամեն մի խոսքի կրնդունենք օրենք:

1890
